

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1248. Usque Ad Annum 1276

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1765

VD18 90118243

§.20. Pactio pro libertate S. Ludovici.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66255)

ne consecratione dicebant, omnia horis Sæcul.XIII.
 convenientibus, quin etiam præsentibus A.C.1250.
 Saracenis Regis custodibus. Nam ca-
 pto suus uterque liber scilicet precum ho-
 rariarum & Liturgiæ sacrae veluti donum
 allatus fuerat. Admirabantur illi incom-
 moda carceris & ludibria sufferentis pa-
 tientiam, æqualem animum, & constan-
 tiam recusantis ea, quæ iniqua reputa-
 bat, dicebantque: Nos te spectamus
 tanquam captivum & mancipium no-
 strum; & tu vinculis constrictus nos ut
 captivos tractas. Duces eorum affirma-
 bant, illum esse hominem ingentis spiri-
 tus præ omnibus Christianis, quos vidif-
 sent unquam. Joinv. p.73.

§. XX.

Pactio pro libertate S. Ludovici.

Aliquot post diebus, quam Rex captus Epist. Du-
 fuerat, Sultanus inducias ei obtulit, chesne p.429.
 inter minas & verba aspera vehementer 430.
 exigens, ut ipsi mox Pelusium redderet,
 & compensaret belli sumptus a die, quo
 Christiani urbem illam occupassent. Rex Joinv. p.66.
 gnarus, Pelusium defendi non posse, in 67. 68.
 id consensit. Sed quod spectabat ad lo-
 ca, quæ Christiani etiamnum in Palæ-
 stina tenebant, & quorum restitutio iti-
 dem petebatur, reposuit, eam ex se non
 pendere, cum illa loca diversos ad Proce-

Sæcul. XIII.
A.C. 1250.

Duchesne p.
404.

Joinv.

res, vel ad Ordinum militarium Equites pertinerent. Sultanus ei minitabatur quoddam tormenti genus, quo homini duo inter ligna vincto crudeliter ossa omnia frangebantur. Ludovicus has minas jacentibus solum respondit, se captivum esse, ac de se, quod vellent, fieri posse. Edoctus, multos Proceres captivos redemptionem suam pacisci, ac sollicitus de iis, qui tantum pecuniæ pendendo pares non forent, interdictis peculiaribus his pactis, se pro cunctis soluturum promisit, ac reapse solvit.

Sultanus se comminationibus nihil agere videns, ex eo quæri voluit, quantum pecuniæ summam præter Pelusii restitutionem daturus esset? Ille, si Sultanus æquum redemptionis pretium statueret, se Reginam id pendere jussurum dixit. Sultanus millies mille aureos Byzantinos petiit, qui tunc temporis quingentes mille Gallicæ monetæ libras valebant, & hodie dum argenti selibra tantidem æstimatur, quanti triginta libræ Francicæ, quater millies mille libras valerent. Rex se libenter quingenta librarum millia pro suorum liberatione solvere, ac Pelusium, quatenus penes se sit, reddere velle asseruit: at amplioris se dignitatis esse, quam ut pecuniis redimi posset. Quo comperto Sultanus, Mea fide, ajebat, Gallus est magnanimus & libe-

liberalis, cum de tanta summa nihil de- Sæcul. XIII.
traxerit. Remitto illi centies mille libras A.C. 1250.
de redemptionis pretio: non nisi qua-
dringenties mille dabit. Atque hoc ei
dicite!

Igitur transactum est his conditioni- Duchesne p.
bus. Ut inter has duas nationes per de- 430.
cem annos essent induciæ. Ut Sultanus
Regem Ludovicum & omnes Christianos
ab ipsius adventu in Ægyptum, immo
etiam ab induciis Fridericum Cæsarem
inter ac Sultanum Camelum avum suum
initis captos in libertatem assereret. Ut
Christiani de terris, earumque appendi-
cibus, quas in Regno Hierosolymitano
sub adventum Regis possiderent, nihil
amitterent, & tranquilla pace fruerentur.
Ut Ludovicus Sultano Pelusium restitue-
ret, & tam pro damnis præstandis, quam
pro liberandis captivis octingenties mille
aureos Byzantinos solveret. Ut omnes
Saracenos a Christianis in Ægypto post
adventum illuc suum, & in Regno Hie-
rosolymitano post factas cum Friderico
inducias captos dimitteret liberos. Ut
Sultanus Regi cæterisque Christianis o-
mnibus utensilia Pelusii relicta conserva-
ret, ægrotisque ac ob res suas ibi rema-
nentibus securitatem pariter ac liberta-
tem daret.

His pactionibus ita confectis & jure-
jurando utrinque confirmatis Sultanus

Sæcul. XIII. Moadam cum copiis suis Pelusium versus
 A.C. 1250 processit, urbis possessionem aditurus.
 At cum Pharescuri esset, præcipui Duces
Abulfar. p. 324. offensi, quod ipsorum consilia non seque-
Joinv. p. 69. retur, & sine ipsis ita pactus fuisset, a
 70. prandio exeuntem necarunt. Post suum
Fragm. Du- adventum in Ægyptum duobus tantum
chesne p. 433. mensibus & aliquot diebus imperium gef-
 ferat: & in eo interiit genus Sultanorum
 Ajubitarum seu posterorum Jobi, quo-
 rum primus fuerat Saladinus & qui octo-
 ginta duos annos regnaverant. Tunc
 imperitare cæperunt Mammeluchi. E-
 rant mancipia natione Turcæ, quos nu-
 mero mille cum Melic - Salehus a Tarta-
 ris emisset, educarique ac erudiri ad mi-
 litiam curasset, quosdam eorum ad exi-
 mios honores evexerat. Primus ex iis
 Sultanus fuit Azeddinus sive Moaz Ibec
 Turcoman.

Extincto Moadamo Duces quampri-
 mum ad S. Ludovici tentorium venire
 furiosis vultibus, & cruentis manibus cum
 fumantibus gladiis. Unus eorum ad Re-
 gem, Quid dabis mihi, ajebat, quod ini-
 micum occiderim tuum, qui te peremis-
Duch. p. 404. set, si longiorem duxisset vitam? Rege
 nihil reponente ille nudato ense quasi
 eum percussurus addebat: In Equitum
 Ordinem me coopta! vel te interficio.
 Rex minime turbatus, se dignitatem E-
 questreth ethnico nunquam delaturum
 esse

esse respondit. Resedit denique horum Sæcul. XIII:
A. C. 1250.
omnium bilis: immo submissis oculis ca-
pitibusque ac transversis manibus Regem
suo modo salutantes, Domine! inque-
bant, nihil metue! securus es. Nec
mirare id, quod egimus! nam necesse
fuit. Quod a te pendet, ex pacto fac ce-
lenter: & mox liber eris. p. 469.

At intervenit difficultas de juramen-
tis ad pactiones firmandas. p. 404.
Joiv. 72. Duces jura-
bant, se, nisi promissis starent, velle in-
famia coopertos esse instar illius, qui
Meccam nudo capite peregrinaretur; qui
uxorem suam repudiatam revocaret; vel
qui porcina carne vesceretur. Rex his
juramentis contentus erat: cum quidam
Doctor nomine Nicolaus Acconensis de
illorum moribus perbene edoctus affir-
masset, eos haud posse jurare expressius.
Postea Duces de consilio quorundam Re-
ligionis desertorum duas jurandi formu-
las Regi proponebant. Per priorem con-
sentiret, ut a Deo & societate sanctorum
arceretur, si promissa falleret. Per alte-
ram, ut perjurus haberetur, velut ille,
qui Deum ac baptismum abnegaret, &
qui crucem per contemptum conspueret,
ac pedibus calcaret. Priorem pronun-
ciabat Ludovicus, alteram recusabat.
Tum irati Duces Nicolaum Acconensem
ei dicere jusserunt, sibi non esse satisfa-
ctum, quia nollet jurare, quod peterent,

Sæcul. XIII. cum ipsi jurassent, quod voluisset. Ad-
 A.C. 1250. didit Nicolaus: certum est, nisi jures, te
 tuosque omnes obtruncatum iri. Facient,
 quod volent, aiebat Rex: sed malo bo-
 nus Christianus mori, quam in Dei ac
 Cælitum indignationem incurrere.

p. 73.

Sup. lib. 71.
 f. 39.

E Ducibus deinde ingressis unus di-
 cebat, Patriarcham Hierosolymitanum
 esse, qui hoc Regi consilium daret: se-
 que, si sibi fides haberetur, demetendo
 Patriarchæ caput, & ad Regis genua
 projiciendo facturum, ut is juraret. Ille
 Præsul erat Robertus antea Episcopus
 Nannetensis, & a decem annis Patriar-
 cha Hierosolymitanus. Pelusio cum lit-
 teris fidei publicæ testibus venerat Re-
 gem in facienda pactione adjuturus, fuit-
 que octoginta annorum senex. Duces
 correptum in præsentia Regis alligabant
 palo manibus post tergum tam arcte vin-
 ctis, ut brevi non minus crassæ, quam ca-
 put, fierent, & sanguis e pluribus earum ri-
 mis prodiret. Ah Domine! clamabat, jura
 fidenter! noxam in me suscipio: nam
 nulla est, cum promissa servare velis.
 Nescio, adjungit Jonavillius, an jusju-
 randum Rex dederit. Sed denique Du-
 ces contenti erant. Conventum est, ut
 Pelusium redderetur postridie Ascensio-
 nem Domini, die veneris 6. Maji, eo-
 dem

demque Rex atque omnes captivi libertatem reciperent.

Sæcul.XIII.
A.C.1250.

§. XXI.

S. Ludovicus liberatus.

Rex pacta bona fide præstitit: reddidit destinato die Pelusium, & prima solutione ducenties mille libras pependit. Cum triginta librarum millia complendæ summæ deessent, a Templi Equite beneficiario mutua petebat. Qui mox repulsam dedit, se salvo voto suo de pecunia Ordinis statuere nihil posse causatus. At Jonavillæ Dominus jussu Regis ascia efringendam sibi arcam censuit, quam ille noluit aperire, ac necessariam inde prompsit pecuniam. Rex dein edoctus, Saracenos in numero errantes decem librarum millia neglexisse, serio succensens, ante abitum suum ea solvi voluit. Ita cum duobus fratribus suis Alphonso & Carolo, multisque aliis Proceribus Equitibusque ab Ægypto discessit, relinquens viros, qui captivos cæteros averherent, ac reliquam ducenties mille librarum summam penderent.

*Joinv. p.87.
Duch.p.420.*

Ad portum Ptolemaidis delatum Regem urbis incolæ ad littus usque instructo ordine progressi magno gaudio exceperunt. Inde naves ac Legatos in Ægyptum misit, qui captivos, machinas,

Joinv. p.80.

D 5 ten-